

ranglere kendte ham godt, naar han ud paa Morgenstunden med sine hurtige Skridt kom gaaende gennem Byen fra en Nattevagt ved et fattigt Dødsleje. —

Johannes Gaardbo lukkede selv op for Broderen, da denne ringede. Han tog imod ham med et tavst Haandtryk, der ikke var uden Hjertelighed, hvorpaa de fulgtes ind i Stuen.

Begges Væsen var neddæmpet, præget af anstrengt Hensynsfuldhed. Da de var kommen tilsæde, spurgte Præsten venligt til Meta og Børnene, talte derpaa en Tid om det urolige Vejr, men berørte ikke med et Ord Broderens Reiseplaner. Da denne tilsidst selv nævnede dem, blev han straks tavs og slog Blikket ned.

Doktoren forstod godt Meningen. Naar Johannes — trods sin Undseelse — ikke gjorde mindste Forsøg paa at overtale ham til at blive, var det, fordi han i denne Landsforvisning saae Himlens retfærdige Straf.

Herefter indskrænkede han sig til at tale om Obligationen. Og da Præsten erklærede, at han ansaae det for rigtigst helt og holdent at overlade den Sags Ordning til en Sagfører, gik Samtalen istaa.

I disse Øjeblikke, mens Spektaklet af en forbikørende Arbejdsvogn gjorde Stilheden i Stuen endnu dybere, bestemte Doktoren sig til at gøre et sidste Forsøg paa at faa Broderen i Tale. Han vilde ikke rejse bort uden at have vovet det yderste Middel for at raabe den gamle Johannes op fra det døde.

Da Vognen var kommen forbi, sagde han:

„Der er endnu en anden Ting, jeg maa tale lidt med dig om, inden jeg rejser. Naar du hører, hvad det drejer sig om, vil du vistnok bebrejde mig, at jeg har holdt Sandheden skjult for dig saa længe. Det var maaske ogsaa urigtigt af mig; men jeg kan forsikre dig, at Hensigten har været den bedste.“

Præsten, der havde siddet og fingret nervøst ved en Bog, løftede ved disse Ord Hovedet og ventede paa Fortsættelsen uden at se over paa Broderen, der sad paa den anden Side af Bordet.

„Det gælder Rosalie,“ sagde Doktoren. „Det er om hende, jeg maa tale med dig.“